

Wpłyn. dn. 27. 11. 1922 godz. 17.20 Ref.
Dzienn. 7a za znako

ORĘDOWNIK

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 180 mk., miesięczna 70 mk. — Poszczególony numer 10 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 20.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 30.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Drukarnia Gdańska“ Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 21.

Puck, sobota, dnia 25 marca 1922 r.

Rok 36.

Część Urzędowa

- 178. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20. II. 22 w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o opiece nad zabytkami sztuki i kultury na obszar b. dzielnicy pruskiej.
- 179. Rozporządzenie Ministra b. dz. pr. z dnia 1 VI. 21 w przedmiocie obowiązkowego dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druku.
- 180. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27. I. 22 w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi.
- 181. Dotyczy krajowo ubogich.
- 182. Dotyczy uszczerzenia składek na rzecz Izby Rzemieslniczej w Grudziądzu.
- 183. Zatwierdzenie I. ławnika w Darżlubiu.

178.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu o opiece nad zabytkami sztuki i kultury na obszar b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 8 i 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze byłej dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. nr. 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1.

Na obszar b. dzielnicy pruskiej rozciąga się moc obowiązującą dekretu Rady Regencyjnej z dnia 31 października 1918 r. o opiece nad zabytkami sztuki i kultury (Dz. P. P. P. nr. 16, poz. 36) o brzmieniu następującem:

„Zasady ogólne.

Art. 1. Wszelkie zabytki kultury i sztuki, znajdujące się w granicach Państwa Polskiego, wpisane do inwentarza zabytków sztuki i kultury, podlegają opiece prawa.

Należące do Państwa Polskiego lub do jego obywateli lub do instytucji polskich zabytki sztuki i kultury, znajdujące się za granicą, mogą być przedmiotem szczególnych środków ochrony ze strony władzy państwowej polskiej oraz umów międzynarodowych, stosownie do osobnych w tej mierze postanowień.

Art. 2. Opieka nad zabytkami sztuki i kultury należy do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 3. Czynności związane z opieką nad zabytkami sztuki i kultury sprawują konserwatorzy zabytków sztuki i kultury, mianowani przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Hość i granica okręgów oraz siedziby i etaty konserwatorów określone będą osobnym rozporządzeniem ministerjalnem.

Art. 4. Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przysługuje prawo wydawania w zakresie niniejszej ustawy zarządzeń, dotyczących się tak organizacji urzędu konserwatorskiego, jak również wogóle opieki nad zabytkami sztuki i kultury.

Art. 5. Z ramienia i pod kierunkiem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego prowadzony będzie inwentarz zabytków sztuki i kultury, znajdujących się w granicach Państwa Polskiego.

Art. 6. Właściwe organy rządowe mają prawo badania przedmiotów, będących w posiadaniu osób tak fizycznych jak i prawnych, a to w celu ustalenia wartości zabytkowej i zakwalifikowania poszczególnego przedmiotu do inwentarza zabytków sztuki i kultury.

Art. 7. W razie zakwalifikowania przedmiotu do inwentarza zabytków sztuki i kultury, właściwy urząd konserwatorski wyda na żądanie właściciela odpowiednie świadectwo.

Art. 8. Osoba uprawniona do rozporządzania zabytkiem zezwolić winna organom rządowym do tego powołanym na swobodne zbadanie zabytku lub jego stanu.

Art. 9. Księgi zawierające spis zabytków sztuki i kultury powinny być prowadzone i przechowywane przez konserwatorów w ten sposób, aby były one dostępne dla wszystkich zainteresowanych.

Art. 10. Wszystkie czynności władzy rządowej, przewidziane w ustawie niniejszej, dokonywane będą przez konserwatorów, na których decyzje i czynności osobom interesowanym służy skarga do Ministra W. R. i O. P. w ciągu 4-tygodni od daty zawiadomienia o decyzji.

Art. 11. Wszelkie nieruchome i ruchome dzieła, świadczące o sztuce i kulturze epok ubiegłych, istniejące nie mniej, niż lat 50, korzystają z opieki prawa, zanim wpisane zostaną do inwentarza zabytków sztuki i kultury. Korzystają z niej także wszystkie wykopaliska i znaleziska, które z natury rzeczy nie mogą być uprzednio inwentaryzowane.

Dzieła ruchome, istniejące mniej niż lat 50, mogą być — w wyjątkowych razach — uznane za zabytki na mocy specjalnej decyzji Ministra W. R. i O. P.

Zabytki nieruchome.

Art. 12. Za zabytki nieruchome w myśl ustawy niniejszej uznane być mogą:

- a) jaskinie, grodziska (t. zw. szwedzkie góry i okopy), kurhany, mogiły, usypiska, cmentarzyska, ślady osad nawodnych, głazy ze stopami, misami, krzyżami, podkowami, baby kamienne i t. p.;
- b) budowle zarówno murowane, jak drewniane wraz z przynależnym im otoczeniem (ogrodem, placem), a choćby dochowane w późniejszej budowie części dawne (prezbyterja, kaplice, wieże, bramy, portale, kolumny, drzwi, kominki i t. p.); dzieła sztuk plastycznych z architekturą budynku związane (malowidła ścienne, rzeźby, sztukaterja i t. p.);
- c) luźno stojące pomniki, nagrobki, kapliczki, figury, krzyże, kolumny słupy graniczne itp.;
- d) ruiny budowli, pomników i posągów;
- e) grupy budowli, wybitne pod względem estetycznym i znamienne bądź dla całych miast, osad, wsi, bądź dla ich dzielnic;
- f) na gruncie dochowane po dziś rozplanowania starych miast i dzielnic staromiejskich wraz z dawnymi, historycznymi nazwami ulic i placów;
- g) ogrody ozdobne oraz aleje stare cmentarne i przydrożne; drzewa sędziwe i okazałe, otaczające zamczyska, kościoły, kapliczki, figury, cmentarze i t. p.

Art. 13. Zabytki nieruchome nie mogą być burzone, niszczone, przerabiane, odnawiane, rekonstruowane, zdobione lub uzupełniane (nawet instalacjami) bez uprzedniego pozwolenia odpowiedniej władzy konserwatorskiej. Takie pozwolenie nieodzowne jest przy wszelkich zmianach zamierzonych w najbliższym otoczeniu ważniejszych zabytków nieruchomych.

Art. 14. Wykonanie — na zasadzie uzyskanego zgodnie z brzmieniem art. 13 pozwolenia — wszelkich robót, dotyczących zabytków nieruchomych, podlega kontroli konserwatora, w którego okręgu znajduje się dany zabytek. Konserwator ma prawo wstrzymania robót, wykonywanych bez pozwolenia lub niewłaściwie, przyczem korzysta z poparcia miejscowych organów administracyjnych.

Art. 15. Każdy właściciel zabytku nieruchomego jest obowiązany utrzymywać go w stopniu niezbędnym dla zabezpieczenia jego istnienia. Rząd, jeżeli są ku temu wyjątkowe powody, może dopomagać właścicielowi do utrzymania zabytku.

Art. 16. Jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo zniszczenia lub uszkodzenia zabytków nieruchomych, rząd ma prawo wywłaszczać je lub ograniczać ich użytkowanie.

Art. 17. Rząd ma prawo niedopuszczyć do niszczenia, zasłaniania lub szpecenia widoku na zabytki lub z zabytków nieruchomych.

Zabytki ruchome.

Art. 18. Za zabytki ruchome w myśl ustawy niniejszej uznane być mogą:

- a) przedmioty związane bezpośrednio z przeznaczeniem budynku (ołtarze, ambony, chrzcielnice, stalle, pomniki, nagrobki, trumny w grobach kościelnych wraz z ukrytymi w nich dziełami pracy ręcznej, epitafja, tablice, vota, szaty i naczynia obrzędowe, dzwony i t. p.) oraz kolekcje przedmiotów, przechowywanych w mu-

zeach, w skarbcach i składach świątyn, w zgromadzeniach cechowych, po magistratach i t. p.;

- b) dzieła sztuk plastycznych: obrazy, rzeźby, ryciny;
- c) dzieła sztuk zdobniczych i kunsztów cechowych: zoroje, oręże, rzędy, pojazdy, chorągwie, sztandary, arrasy, dywany, makaty, pasy, kiemy, haty, koronki, ubiory, niebie, sprzęty, naczynia, zegary, świeczniki, wyroby ziomnicze, emalje, szkło, ceramika, kraty, okucia, zamki, godła, znaki i t. p.;
- d) monety, modele, pieczęcie, tłoki mennicze;
- e) druki, archiwalja, rękopisy zwykłe i ozdobne, oprawy ksiąg;
- f) ludowe sprzęty domowe i wyroby przemysłu ludowego.

Art. 19. Zabrania się wywozu z granic Państwa Polskiego zabytków ruchomych i ich części.

Art. 20. Zabytki ruchome, o ile są własnością kraju, miast, gmin administracyjnych lub wyznaniowych, parafji oraz instytucji społecznych, nie mogą być niszczone, usuwane, sprzedawane, zamieniane, przerabiane, odnawiane lub rekonstruowane bez uprzedniego pozwolenia odpowiedniej władzy konserwatorskiej; przewożenie wymienionych zabytków ruchomych na wystawy publiczne wymaga pozwolenia konserwatora, w którego okręgu znajduje się dany zabytek.

Art. 21. Wykonanie — na zasadzie uzyskanego zgodnie z brzmieniem artykułu 20-go pozwolenia — wszelkich robót, dotyczących zabytków ruchomych, podlega kontroli konserwatora, w którego okręgu znajduje się dany zabytek. Konserwator ma prawo wstrzymywania robót, wykonywanych bez pozwolenia lub niewłaściwie, przyczem korzysta z poparcia miejscowych organów administracyjnych.

Art. 22. Jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo zniszczenia, uszkodzenia lub wywozu zagranicę zabytków ruchomych, będących własnością prywatną a mających wybitne znaczenie narodowe, rząd ma prawo wywłaszczyć je na rzecz jednego z muzeów narodowych.

Wykopaliska i znaleziska.

Art. 23. Za zabytki tej kategorii są uważane:

- a) wykopaliska, świadczące o dawnej kulturze (groby, pola urn i urny, narzędzia kamienne, wyroby kruszcowe i szklane, tkaniny, ceramika, monety, broń i t. p.);
- b) znaleziska przypadkowe na powierzchni ziemi lub na dnie zbiorników wody, mające cechy dawnej kultury, z rodzaju wyżej wymienionych, oraz takie, jak skarby i archiwalja, ukryte w murach, puszkach, skrytkach i t. p.

Art. 24. Właściciele lub dzierżawcy gruntów na których znalazły się wykopaliska, bądź kierownicy robót, podczas których na wykopaliska natrafiono, bądź też ci, którzy odkrycia dokonali, obowiązani są niezwłocznie zawiadomić o tem najbliższy urząd konserwatorski, który celem zabezpieczenia wykopaliska lub znaleziska wyda decyzję, nakazującą, wstrzymanie robót i określającą sposób dalszego ich prowadzenia; środki tymczasowe w razie ich potrzeby zastosuje miejscowa władza administracyjna.

Art. 25. Wszelkie prywatne poszukiwania archeologiczne wymagają pozwolenia Ministra W. R. i O. P. i podlegają jego kontroli.

Art. 26. Zabrania się wywozu z granic Państwa Polskiego zabytków tej kategorii.

Art. 27. Rząd ma prawo użytkowania lub wywłaszczenia dla badań naukowych terenu, na którym dokonano odkrycia. Rząd ma też prawo przedkupu wykopalisk i znalezisk w ciągu trzech miesięcy od daty zawiadomienia.

Postępowanie przy wywłaszczeniu zabytków i odszkodowaniu.

Art. 28. Wywłaszczenie zabytku ruchomego (art. 22) może nastąpić nie inaczej, jak na mocy reskryptu Rady Regencyjnej, na wniosek Ministra W. R. i O. P.

Art. 29. Konserwator może przed wydaniem reskryptu Rady Regencyjnej zarządzić tymczasowe środki zapobiegawcze, a w ich liczbie i objęcie przez siebie lub przekazanie do jednego z muzeów narodowych zagrożonego zabytku.

Art. 30. Jeżeli właściciel zabytku ruchomego poniósł skutkiem wywłaszczenia lub ograniczenia własności stratę materialną, to może on w terminie rocznym, licząc od doręczenia lub ogłoszenia decyzji ostatecznej, o której mowa w artykule 28-ym, złożyć konserwatorowi żądanie wypłaty określonej sumy tytułem odszkodowania.

Art. 31. Jeżeli żądane odszkodowanie nie przekracza trzech tysięcy marek (4500 koron), w takim razie przyznanie wynagrodzenia należy do decyzji konserwatora.

Jeżeli wysokość odszkodowania przekracza 3 tysiące marek (4500 koron), konserwator przedstawia rzecz ze swoim wnioskiem do decyzji Ministra W. R. i O. P.

Jednocześnie z wydaniem decyzji, przyznającej żądane odszkodowanie w całości lub w części, konserwator, względnie Minister, zarządzi wypłatę tegoż.

Art. 32. Jeżeli decyzja konserwatora, wzgl. Ministra, co do wysokości odszkodowania nie czyni zadość żądaniu petenta, w takim razie może on wytoczyć akcję sądową przeciwko Skarbowi publicznemu w terminie miesięcznym od dnia doręczenia mu decyzji.

Art. 33. Wywłaszczenie nieruchomości ulega ogólnym przepisom o wywłaszczeniu nieruchomości na użytek publiczny.

Odpowiedzialność za wykroczenia przeciwko przepisom.

Art. 34. Winni przekroczenia przepisów ustawy niniejszej ulegną w drodze sądowej karze do 3-ich miesięcy aresztu oraz — w razie zniszczenia zabytku lub zmniejszenia jego wartości wskutek uszkodzenia — grzywnie, równającej się wartości wskutek uszkodzenia.

W razie potajemnego wywozu lub usiłowania wywozu z granic Państwa przedmiotów, objętych ustawą niniejszą, ulegną one w drodze sądowej konfiskacie na rzecz jednego z muzeów narodowych.

Art. 35. Sprzedaż, zamiana, zastaw lub darowizna zabytków ruchomych oraz wykopalisk i znalezisk, stanowiących własność gmin, miast, parafii, oraz instytucji publicznych, uskutecziona bez pozwolenia konserwatora, jest nieważna.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: **Antoni Ponikowski.**

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: **Wybicki.**

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 15 marca 1922 r.

L i p s k i, starosta.

179.

Rozporządzenie w przedmiocie obowiązkowego dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druku.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu dyjczy dzielnicy pruskiej (Dzienn. Praw nr. 64, poz. 380) zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Każdy zarządzający zakładem drukarskim winien w drodze przepisanej w art. 3 niniejszego rozporządzenia dostarczać bezpłatnie 6 egzemplarzy każdego druku bezzwłocznie po jego ukonczeniu następującym instytucjom po 1 egzemplarzu: 1. Ministerstwu b. Dzielnicy Pruskiej w Poznaniu, 2. Bibliotece Uniwersyteckiej w Poznaniu, 3. Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w Warszawie, 4. Bibliotece Uniwersyteckiej w Warszawie, 5. Bibliotece Uniwersyteckiej w Krakowie i 6. Bibliotece Uniwersyteckiej we Lwowie.

Przepis ten nie dotyczy tak zwanych druków akcydensowych, t. j. wszelkiego rodzaju formularzy, zawiadomień w sprawach rozszynnych i handlowych, zaproszeń, kart wizytowych i t. p.

Art. 2.

Jeżeli dzieło ukazuje się jednocześnie w różnych wydaniach (np. z dodatkami lub bez niego, z ilustracjami lub bez nich, drukowane większemi lub mniejszemi czcionkami i t. p.), poszczególne wydania podlegają obowiązkowi dostarczania po 6 egzemplarzy każde.

Jeżeli zaś różnica polega tylko na gatunku szaty wydawniczej (np. na obroci papieru, na szerokości marginesu), wśród dostarczonej Ministerstwu ilości winien być jeden egzemplarz w najzdobniejszem wydaniu, który przeznaczony jest dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie.

O ile obok wydania zwyczajnego ukazują się egzemplarze luksusowe (np. na papierze czerpanym, japońskim i t. p.), egzemplarz luksusowy winien być dostarczony tylko wówczas, jeżeli ich liczba przekracza 100 egzemplarzy.

Art. 3.

Obowiązkowe egzemplarze druków, przeznaczone dla instytucji, wymienionych w art. 1, należy dostarczać Starostom, w Poznaniu Staroście Grodzkiemu, w Bydgoszczy, Toruniu, Grudziądzu — Prezydentom miasta. Wyjątek stanowią czasopisma, które należy przesyłać bezpośrednio do instytucji, wymienionych w art. 1 rozporządzenia niniejszego.

Art. 4.

Wykroczenie przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia podlega karom, przewidzianym w ustępie 2 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. (Tyg. Urzęd. nr. 29, str. 148).

Poza tem może nastąpić odbiór obowiązkowych egzemplarzy druków w drodze administracyjnej.

Art. 5.

Uchyla się:

- a) par. 6 ustawy prasowej z dnia 12 maja 1851 (Zbiór ustaw prusk. str. 273),
- b) rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. (Tyg. Urzęd. nr. 29, str. 148), za wyjątkiem kar, określonych w ustępie 2,
- c) rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 11 października 1919 roku (Tyg. Urz. nr. 60, str. 305).

Art. 6.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem jego ogłoszenia.

Poznań, dnia 1 czerwca 1921 r.

Minister byłej Dzielnicy Pruskiej:
w z. Połczyński.

Rozporządzenie powyższe przypominam ponownie.

Puck, dnia 14 marca 1922 r.

Lipski, starosta.

180.

ROZPORZĄDZENIE.

Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 stycznia 1922 r. w przedmiocie wykonywania dozoru nad kotłami parowymi.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowymi (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 303) oraz art. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 786) zarządza się co następuje:

§ 1. Nadzór nad wszystkimi kotłami tak rządowymi jak i prywatnymi, z wyjątkiem kotłów, podlegających nadzorowi Ministra Kolei Żelaznych oraz Ministra Spraw Wojskowych, sprawują władze administracyjne II instancji.

§ 2. Bezpośredni dozór nad wszystkimi kotłami, poddanemi w myśl § 1 nadzorowi władz administracyjnych II instancji przekazuje się w granicach województw:

a) Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogrodzkiego, Poselskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego i m. st. Warszawy stowarzyszeniu dozoru kotłów w Warszawie.

b) Poznańskiego i Pomorskiego stowarzyszeniu dozoru kotłów w Poznaniu.

§ 3. Właściciele kotłów, podpadających pod postanowienie § 2 powinni o ile tego dotąd nie uczynili, zgłosić swoje kotły, z wyjątkiem kotłów rządowych, do wymienionych stowarzyszeń do dnia 31 marca 1922 roku niezależnie od tego, czy kotły są czynne, czy też nie, pod rygorem kar, przewidzianych w art. 5 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 303).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu.
w z. Henryk Strasburger.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 14 marca 1922 r.

Lipski, starosta.

181.

Dotyczy krajowo ubogich.

Krajowo ubogich należy tylko wtenczas umieścić w lecznicy powiatowej, o ile rozchodzą się o nagłą i poważną chorobę, lub o ile leczenie nie potrwa przypuszczalnie dłużej jak tydzień. Zaraz po umieszczeniu należy o tem powiadomić Starostwo Krajowe i dołączyć świadectwo lekarskie.

W razie lżejszego niedomagania przekazać należy ubogich krajowych do zakładu dla krajowo ubogich w Chojnicach.

Z przesłanych nam z różnych miast i gmin likwidacyj wynika, że wielu ubogich na czas zimowy przyjmowano bez koniecznej potrzeby do szpitali powiatowych.

Nadmieniam się, że kosztów powstałych przez nieprzestrzeżenie niniejszego okólnika Starostwo Krajowe zwracać nie będzie.

Starosta Krajowy Pomorski.

Powyższe podaję do wiadomości.

Puck, dnia 14 marca 1922 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Lipski, starosta.

182.

Dotyczy uiszczenia składek na rzecz Izby rzemieślniczej w Grudziądzu.

Mego rozporządzenia wydanego okólnikiem z dnia 4 października 1921 r. dot. uiszczenia składek na rzecz Izby Rzemieślniczej nie wykonały dotychczas i zalegają z składkami następujące gminy:

Gnieźdźzewo	mk. 593,75
Goszczyno	„ 62,50
Hel dwór	„ 187,50
Hel gmina	„ 250,—
Karlikowo	„ 10,—
Kuśnica	„ 125,—
Lubkowo	„ 250,—
Minkowice	„ 125,—
Mieroszyno	„ 281,25
Ostrowo	„ 125,—
Oksywia	„ 1125,—
Pogórze	„ 406,25
Polchówko	„ 125,—
Polchowo	„ 250,—
Radoszewo	„ 125,—
Sławoszyno	„ 281,25
Smolno	„ 187,50
Starzyno	„ 125,—
Starzyński dw.	„ 562,50
Tupała	„ 375,—
Werblinia	„ 906,25
Zarnówiec gm.	„ 125,—

Pp. sołtysów i przełożonych obszarów dw. wyżej wymienionych gmin wzywam do natychmiastowego uiszczenia zaległych składek i to w przeciągu 3 dni po odebraniu niniejszego orędownika. W przeciwnym razie przystąpię bezzwłocznie do przymusowego ściągnięcia.

Puck, dnia 15 marca 1922 r.

Lipski, starosta.

183.

Zatwierdzenie I ławnika w Darzłubiu.

Zatwierdziłem jako I ławnika gminy Darzłubie właściciela Józefa Białka.

Puck, dnia 14 marca 1922 r.

Lipski, starosta.